

at kunne berøve Mindretallet. Flertallets Myndighed strækker sig kun til at fatte Beslutninger med Hensyn til Boets Bestyrelse og Realisation som Forberedelse til dets Udledning blandt Fordringshaverne. Men naar Boet efter Afford udleveres, Skyldneren, fjer der netop ingen Udledning, men kun en Opgivelse af Konkursbehandlingen. Den saaledes angivne Dpfattelse er ialtfald den, hvorpaa nærværende Forflag hviler. Hvorledes man end besvarer det antydede Spørgsmaal, er det imidlertid vist, at Hovedbetænkeliigheden ved Dvangsafford ligger paa et andet Punkt. Hovedindvendingerne mod denne Institution have nemlig altid været rettede mod den Bestemmelse, at Skyldneren ved Afforden ogsaa bliver fri for personlig at tilsvare den Del af sin Gjæld, som ikke antages at kunne udbringes af Boet, og som han derfor ikke overtager, naar det udleveres ham til fri Raadighed. Med Hensyn til denne Del af Afforden er det ialtfald klart, at den efter strenge Retsgrundfætninger gaar udenfor Flertallets Ret til i Bestyrelsen af et Selskabs Anliggender at binde Mindretallet. At en Kreditor saaledes skal kunne tvinges til, at give Afkald paa en større eller mindre Del af sin Fordring, er Noget, som altid har stødt paa Modstand, og som vistnok heller ikke vil undgaa fra nogle Sider at møde Modstand her i Landet (jfr saaledes en Udtalelse i Rigsdags Tid. 1858 Auhang B. Sp. 297), hvor noget Saadant maa siges nu at være aldeles ukjendt. Thi de Regler om tvungen Afford, som bleve givne ved Forordningen 17de Mai 1690, bleve allerede ophævede igjen ved Forordningen 10de September 1701, altsaa for over halvandet hundrede Aar siden.

Naar man nærmere overveier Sagen, maa det vistnok erkjendes, at der lader sig anføre overveieende Grunde for at indføre Dvangsafford. Det er for det Første klart, at hvis man paa en grundig Maade vil raade Bod paa de ovenfor fremhævede Misbrug, er det ikke nok at henlægge Affordforhandlingen og Afflutningen under Skifterettens Ledelse og Kontrol og i Forbindelse dermed erklære enhver Aftale, som ligger udenfor den af Skifteretten stadfæstede Afford, for ugyldig. Herved vil uregtelig

Noget være vundet; thi naar der aabnes Udgang til en saadan samlet Afflutning af Afford mellem alle Kreditorerne paa den ene Side og Skyldneren paa den anden Side, vil dette naturligt have til Følge, at de enkelte Kreditorer ville blive utilbøielige til at privat Afford, om denne end ikke ved Loven maatte være forbudt. Men hvis man ikke tillige antager Dvangsaffordsystemet, vil det i mangfoldige Tilfælde stille sig saaledes, at enkelte Kreditorer ville spekulere i at negte Afforden deres Samtykke for saaledes at tvinge de øvrige Kreditorer til at afkjøbe dem dette, en Fremgangsmaade, som vel ikke ubetinget, men dog i Regelen maa anses for uhæderlig og utilstedelig*). Man vilde altsaa, naar man indskrænkede sig til at henlægge Affordforhandlingen under Skifteretten og at erklære enhver Aftale underhaanden for ugyldig, uden tillige at foreskrive Dvangsafford, kun opnaa, at det ikke blev muligt for nogen Kreditor underhaanden at betinge sig større Fordele, end dem, der i Afforden vare tilfagte. Alle, men man vilde ikke hindre, at et lidet Mindretal, som havde Dristighed til at træde frem med sine Fordringer, aabenlyst kunde tilvinge sig utilbørlige Fordele. Et Fremskridt vilde der ganske vist være, idet saadanne Fordringshavere ikke mere hemmeligt kunde lade sig kjøbe af Skyldneren, men maatte lade sig kjøbe af de andre Fordringshavere, som dog altsaa fik Lov til selv at afgjøre, om de vilde inklade sig paa Sigt, ligesom ogsaa Navnene paa dem, der indlod sig paa at lade sig kjøbe, kom frem for Dagens Lys. Men ganske vilde der ikke være raadet Bod paa de omhandlede Misbrug. Det Anførte indeholder imidlertid ikke noget tilstrækkeligt Forsvar for Indførelsen af Dvangsafford. Hvorledes skal det nemlig kunne forsvares, at man, for at unultiggjøre enkelte For-

*) Man vilde saaledes vel i et Handelsbo dable en saadan Udsærd, naar den udvistes af egentlige Handelskreditorer, men neppe ubetinget, naar den udvistes af Navingsdrivende, som havde leveret Fallenten og hans Familie Klædningsstykker, Levnetsmidler eller andre personlige Fornødenheder paa Kredit, navnlig naar de ikke havde Karakteren af Luxusartikler.